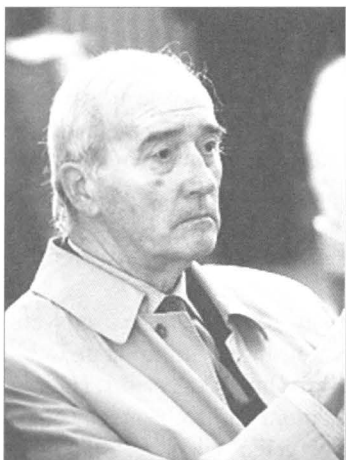

Josip Lisac
Zadar

NIKICI KOLUMBIĆU U SPOMEN Zagreb, 1930. - Zadar, 2009.

Akademik Nikica Kolumbić, zadarski sveučilišni profesor, član uredništva našeg časopisa od 1978. do 1991. i njegov suradnik, preminuo je u Zadru 1. ožujka 2009. Rođen je u Zagrebu 6. listopada 1930., školovao se na Hvaru, u Splitu i u Zagrebu, gdje je diplomirao 1955. Na Filozofskom fakultetu u Zadru zaposlio se 1956., a u Zadru (na Filozofskom fakultetu i na Pedagoškoj akademiji) je i djelovao tek uz rijetke prekide, kada je bio lektorom hrvatskoga jezika u Parizu (1968.-1970.) i kada je radio u Leksikografskom zavodu u Zagrebu (1976.-1979.). Bio je višekratno dekanom i na Pedagoškoj akademiji i na Filozofskom fakultetu. Umirovljen je 2001., ali je predavao u Zagrebu i u Zadru i nakon toga, uključujući i poslijediplomske studije. Zvanje profesora emeritusa Sveučilišta u Zadru dodijeljeno mu je 2004. Disertaciju

»Postanak i razvoj hrvatske srednjovjekovne pasionske poezije i drame« obranio je 1964. na Filozofskom fakultetu u Zadru. Od 1988. bio je član suradnik HAZU, od 2002. redoviti član. Bio je članom Društva hrvatskih književnika i predsjednik Hrvatskoga filološkog društva u Zadru. Kao odgovorni urednik uredio je nekoliko svezaka *Radova Filozofskog fakulteta u Zadru*, uredio je i jednu knjigu *Građe za povijest književnosti hrvatske*. Uredio je i monografiju Stjepana Krasića *Generalno učilište Dominikanskog reda u Zadru*, Zadar, 1996. Godine 1996. odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Rođen u Zagrebu, a odrastao na Hvaru, ponio je u život vrijednosti svoga južnohrvatskoga zavičaja, koje su do punog izražaja došle upravo u Zadru, gdje je u posljednjih pedesetak godina razvijao svoje sposobnosti i snage na razini koja mu je bila najviša moguća. Već od početka života nije mu bilo lagano, jer mu je u godini njegova rođenja otac Nikola stradao

na brodu »Daksa«, ali je uvijek bio požrtvovan i dorastao zadatcima, pa je postao uglednim učenjakom, jednim od najboljih poznavatelja dopreporodne hrvatske književnosti. Odlično je poznao srednjovjekovnu hrvatsku književnost, humanističke, renesansne i manirističke pisce, barok i prosvjetiteljstvo u hrvatskoj pisanoj baštini. Znanstvene je priloge stvarao, knjige pisao i priređivao, uvijek zanesen kvalitetama književnih djela iz svih hrvatskih regija i svih dijalekatnih tipova, uvijek filološki pouzdan. Prvi prilog objavio je već kao student, 1950., a bio je to članak o Hvaraninu Petru Hektoroviću tiskan u časopisu *Izvor*. I inače je jadranska orijentacija u njegovu opusu bila dominantna, pri čemu su Hvarani (Lucić, Hektorović i drugi), Splićani (osobito Marulić), Trogirani (Andreis, Petar Lucić itd.), Zadrani (Kožičić Benja, Zoranić, Budinić, Baraković) i Dubrovčani (Vetranović, Marin Držić, Ivan Gundulić) bili u prvom planu. Kao organizator, kao urednik (uredio je i prvu knjigu *Hrvatskoga biografskog leksikona* 1983.), kao profesor, uvijek je bio tih, uvijek je bio graditelj. U opsežnu opusu ističu se knjige *Hrvatska književnost od humanizma do manirizma* (Zagreb, 1980.), *Po običaju začinjavac* (Split, 1994.) te *Poticaji i nadahnuća*, Zagreb, 2005. Za knjigu *Poticaji i nadahnuća* primio je nagradu Judita za najbolje djelo o hrvatskoj baštini među knjigama objavljenima 2005. Godine 2006. primio je i nagradu Zadarske županije za životno djelo. Osim toga, objavio je *Krvavu rijeku* (Zagreb, 1979.), romansiranu biografiju Franje Trankvila Andreisa, priredio je *Vartal* Petra Lucića (Split, 1990.), priredio je *Dijaloške i dramske tekstove* Marka Marulića (Split, 1994.), priredio je izbor iz Zoranićevih *Planina* (Zagreb, 1995.), izbor iz pjesničkih djela Hanibala Lucića (Zagreb, 1997.), objavio je prepjev Marulićeve *Judite* na hrvatski standardni jezik (Zagreb, 2001.). Prepjevao je Marulićevu *Juditu* tako da će se taj prepjev – gotovo kao i sam original – pamtili zauvijek, dok god bude hrvatskoga jezika. Očito je da je čakavsku riječ, književnu i govorenu, volio dubokom ljubavi, a to je potvrdio i kao lektor kazališnih izvedbi *Judite* i *Planina*, kao sastavljač scenskoga uprizorenja Hektorovićeva *Ribanja i ribarskoga prigovaranja*, kao urednik rječnika *Kunovske stare riči* (Kuna, 2006.) Nine Vodopić. U dvama brojevima *Čakavske riči* 1978. (str. 21.-44. u 1. broju, str. 35-94 u 2. broju) obradio je hvarske dijaloške »plačeve«; tu nalazimo i izvoran tekst »plača« Osorsko-hvarske pjesmarice i rekonstrukciju njegova manjkavog dijela. Napisao je svega jednu pjesmu, čakavsku »Pismu o Gozdu«, ali je i ona bila dovoljna da bude zastupljen u antologijama. Filološki obrađivač, književnopovijesni raščlanjivač, estetski prosuđivač – bavio se je mnogim pitanjima struke, nastavio je djelo svojih prethodnika, proučavatelja hrvatske književnosti, poglavito dopreporodne hrvatske književnosti, kretao se je stazom koju su utirali mnogi, poput Franje Švelca, također izvrsnoga znalca davnih glasova hrvatske literature, iznalazio je nova rješenja i nova promišljanja. Mnogo je obrađivao zasluge hrvatskih književnih povjesničara, Vatroslava Jagića, Milana Rešetara, Mihovila Kombola, Tome Matića, Franje Fanceva i drugih. Vrijedna su i Kolumbićeva čitanja novijih hrvatskih pisaca, npr. analiza osobitosti kampanilizma Pere Ljubića, bavljenja Antom Tresićem Pavičićem ili Milanom Begovićem. Znanstveno je pristupao i turističkim pitanjima.

Hvala Vam za sve dobro učinjeno na zemlji. Neka Vam nebo bude sklonilo! Laka Vam bila hrvatska zemlja!